

РЕШЕНИЕ

№ 2557

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 06.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. вр. със ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на С. И. Х. ЕГН [ЕГН] от@@@2@[жк]бл.514 срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с искане да се осъди последната да му заплати имуществени вреди от 350лв., представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №2188/2019г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №16-4332-012040 от 26.07.2016г. издадено от ответника, която сума се претендира ведно със законната лихва от 16.01.2020г.-влизане в сила и определението на СРС. Претендират се и разноски.

В обстоятелствената част на исковата молба се сочи, че в съдебното производство пред СРС –ищецът е бил представляван от адв.К., която е и депозирала жалбата срещу наказателно постановление №16-4332-012040 от 26.07.2016г.. Производството е завършило с отмяна на НП, поради изтекла давност с определение от 23.12.2019г..С оглед изложените обстоятелства и предвид ТР №2 от 03.06.2009г. на ВАС направените разноски в размер на 350лв. се претендират като вреда, която се иска да бъде възстановена. С оглед изложеното се моли и да се осъди ответника за посочената сума ведно със законната лихва от влизане в сила на акта на СРС.

В съдебно заседание – исковата молба се поддържа по писмени бележки, депозирани от адв.К.. Претендират се разноски в настоящето производство по списък в размер на 310лв. по списък.

Ответникът –чрез юрк.Г. оспорва исковата претенция като недопустима и

неоснователна. Поддържа съображенията си по представения писмен отговор, видно от който при постановяването на определението на СРС е била влязла в сила разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН /ДВ бр.94/2019г. от 29.11.2019г./ и е следвало в производството пред СРС да се претендира платеното възнаграждение като разноска. На следващо място се твърди, че има съпричиняване по смисъла на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, както и че платеното възнаграждение е прекомерно по смисъла на Наредба №1/2004г. с оглед вида и сложността на делото. Допълва се, че не основателно да се претендира лихва върху разноските. С оглед изложеното – се моли да се отхвърли исковата претенция. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП- прокурор Д.- изразява становище за неоснователност на исковата претенция и предлага да се отхвърли.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти, които се установяват и от приложеното нахд №2188/2019г. по описа на СРС:

1. СРС е постановил в з.з. определение от 23.12.2019г., с което е отменил Наказателно постановление №16-4332-012040 от 26.07.2016г. поради изтекла давност.
2. Определението е постановено в з.з. на 23.12.2019г., след като е даден ход на делото по същество в съдебно заседание от 23.10.2019г.. Констатирано е, че деянието е извършено на 21.06.2015г. и 4 години и 6 месеца са изтекли към датата на постановяването на определението /заб.на настоящия състав към 23.12.2019г./.
3. С протоколното определение от 23.10.2019г. е даден ход на делото по същество и СРС на 23.12.2019г. се е произнесъл в з.з., без да отменя този ход. Също така първо е възобновил производство без преди това същото да е било спряно.
4. С ДВ бр.94/2019г. от 29.11.2019г. е приета новата ал.3 на чл.63, ал.3 от ЗАНН, която дава право да се право на страните по нахд на разноски.
5. По нахд Х. е депозирал жалбата си срещу НП чрез адв.К., която го е представлявала в 2 съдебни заседания. Към делото е приложено пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 23.01.2019г. видно от който е платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 350лв..

СОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

До приемането на ал.3 на чл.63 от ЗАНН по наказателно административен характер дела разноските не е можело да се претендират, поради което същите са се търсели по реда на ЗОДОВ. По въпроса предмет на спора е постановено задължително тълкувателно решение. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

Въпросът по настоящето производство е друг, той е правен с оглед влизането в сила на чл.63, ал.3 от ЗАНН. Нормата е приета с ДВ бр.94 от 29.11.2019г. като се прилага правило при липса на изрична регламентация, че разпоредбата влиза в сила в 3-дневен срок /чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ/ след обнародването т.е. от 03.12.2019г.. Към посочения момент обаче делото е било обявено за решаване т.е. с даден ход по същество и с неизтекла давност. СРС по принцип се произнася като съобразява

фактите и обстоятелствата към момента на даване ход на делото вкл. и за направените искания като това за присъждането на разноски. Към 23.10.2019г. подобно искане от адв.К. – в съдебно заседание не е било правено, тъй като нормата не е била част от правния мир, но пълномощно и договор по делото с направени разноски са били приложени. Определението на СРС е влязло в сила и следва да се съобрази макар с него без преди това да е спряно делото, да е възобновено същото, както и съдът не е отменил хода по същество и дадения ход в съдебно заседание на 23.10.2019г., за да се произнесе на 23.12.2019г. в закрито заседание /з.з./. Следователно СРС след като се произнася на 23.12.2019г. не в о.з., а в з.з.- то съобразява фактите, исканията и правото към този момент. Безспорно е първото дори съдът да се произнесе след о.з, а именно, че по съществото на спора се съобразяват новонастъпилите факти и обстоятелства, които са станали известни на състава, но до даване ход на делото по същество. Относно промяната на закона –тя не е подобно обстоятелство, а е елемент от законодателната рамка, които съдът към момента на произнасяне /независимо в о.з. или з.з./ трябва да съобрази включително така, както е съобразил изтичането на давността като срок по изключение. Последният и след даване ход на делото по същество си тече и е изтекъл след 1 месечния срок за състава да се произнесе, но към момента на произнасянето е бил факт от категорията на юридическите събития, което СРС е съобразил и това е обусловило отмяна на НП.

Следователно –към момента на произнасяне на СРС с определението му от 23.12.2019г. - чл.63, ал.3 от ЗАНН е действаща правна норма, която допуска разноски да се присъдят по делото. От влизането в сила на разпоредбата 03.12.2019г. по висящото нахд жалбоподателят е имал възможност да поиска разноски вкл. и след постановяването на определението да иска неговото изменение в посочения смисъл. Законодателят вече му е предоставил правото по незавършилото нахд, поради което претендирането на тези разноски по реда на ЗОДОВ –е неоснователно и следва да се отхвърли. Ако съставът на СРС се беше произнесъл до 03.12.2019г. с влязъл в сила акт - посоченото право не би възникнало и реда за обезвреда би бил настоящия вкл. искът би се уважил в цялост /тъй като има доказателства за направен разход за адвокатско възнаграждение, което не е прекомерно /чл.18, ал.2 от Наредба 1/2004г./ и са неотнормирани в това производство доводите за съпричиняване и на какво основание е отменено НП/. Да се уважи исковата претенция понастоящем - означава да се предостави възможност на страната да поправи поведението си на процесуално бездействие или да ѝ се даде възможност за избор по кой ред да претендира разноските по нахд, което е недопустимо. Следва да се допълни, че няма преходна норма за висящите производства, но предвид вида на правото- т.е. акцесорността му с оглед изхода от спора по жалбата- и друго разрешение не би било мислимо. Проблемът не е по отношение висящите нахд дела на етап разглеждане, а за тези, които са в процес на постановяване на акта, тъй като както е понастоящем –искане за разноски с жалбата и до даване ход на делото – предвид липсата на разпоредбата на ал.3 на чл.63 от ЗАНН – не е било правено. Въпреки всичко – наличието на процесуален ред за искането им от СРС до произнасянето му, по висящото дело – е бил открит за жалбоподателя. Без да се били поискани от 03.12.2019г. до 23.12.2019г. разноски и след това до определения срок, да се преценява дали е можело да се уважат или не – е необосновано и не е предмет на спора. Относимото е, че вече по висящото нах дело жалбоподателят /сега ищец/ е имал право на разноски от 350лв. за адвокатско възнаграждение, което понастоящем

не може да се претендира като вреда по реда на ЗОДОВ. Посоченото разрешение с ТР е било продиктувано именно с оглед липсата на норма като чл.63, ал.3 от ЗАНН, което след 03.12.2019г. не стои като проблем, разрешим по реда на ЗОДОВ.

С оглед изложеното искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

С оглед изхода от спора –и претенцията на ответника, следва на последния да се присъди минималното юрисконсултско възнаграждение от 100лв. по Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна искова молба на С. И. Х. ЕГН [ЕГН] от @22@[жк]бл.514 срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за осъждането на ответника за имуществени вреди от 350лв., представляващи заплатените разноси за адвокатско възнаграждение по нахд №2188/2019г. по описа на СРС, които вреди са следствие от отмененото по посоченото дело наказателно постановление №16-4332-012040 от 26.07.2016г. издадено от ответника, ведно с лихва от 16.01.2020г..

ОСЪЖДА С. И. Х. ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР 100лв.юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне приложеното нахд за послужване на СРС.

Съдия: